

na němž byla supice, a nařídila jí potrestati supici za to co kočce učinila, jak jí to bylo poručeno od Rea.

I stalo se, že Odplata spatřila supici u jakéhosi Syřana pekoucího trochu zvěřiny, kterou mu dali za pokrm. Supice vzala do zobáku kus masa a odnesla jej do svého hnízda. Na mase však byly řeřavé uhlíky, o nichž nevěděla; tyto zapálily hnízdo i s mlád'aty a mlád'ata spadla na zem i u paty stromu, jsouce upečena.

Tu přišla kočka k patě stromu a spatřivši, co se stalo, řekla supici: „Jako že žije Re, zahubila jsi mi kočata, o něž jsi odedávna usilovala. Hled', ačkoli jsi je uloupila, nesežeru tvých mlád'at, i když jsou upečena“.

III. O lvu.

Byl kdysi na poušti lev, který byl velice silný, a jemuž bylo dobře, když lovil; horská zvěř znala hrůzu a strach před ním. Jednou potkal pardála, jehož srst byla odřena, a jehož kůže byla potrhána; měl mnoho ran a byl zpola mrtev zpola živ.

Lev se otázal: „Jak ses dostal do tohoto stavu, ve kterém jsi? Kdo ti sedřel srst a potrhal kůži?“

Pardál mu odpověděl: „Člověk to byl.“

Lev se ho otázal: „Co je to člověk?“

Pardál mu odpověděl: „Není nic *lživějšího* než člověk. Kéž nepadneš do rukou člověka!“

Lev se rozzlobil na člověka a odběhl od pardála, aby pátral po člověku. Potkal *potulující se* potah, uzda byla v hubě koně a udidlo v hubě osla.

Lev se jich otázal: „Kdo vám to učinil?“

Odpověděli: „Člověk, náš pán to byl.“

Otázal se jich: „Což člověk jest také silnější než vy?“

Odpověděli: „Není nic *lživějšího* než člověk, náš pán. Kéž nepadneš do rukou člověka!“

Lev se zlobil na člověka, odběhl od nich a totéž se mu přihodilo s býkem a krávou, jejichž rohy byly ulámány, jejichž chřípí byla provrtána, a na jejichž hlavách byly ohlávky. Otázal se jich a oni mu odpověděli zrovna tak.

Totéž se mu přihodilo s medvědem, jehož drápy byly vytrhány a jehož zuby byly vylámány.

Otázal se ho: „Byl člověk také silnější než ty?“

Odpověděl: „Pravdaže. Pořídil jsem si sluhu, který dělal, co měl dělati, opatřuje mi potravu; jednou mi řekl: „Bůh budiž při mně. Tvé drápy visí ven z tvého masa, takže jimi nemůžeš uchopiti potravu, a tvé zuby vyčuhují ven a nedopustí, aby pokrm chutnal tvé hubě. Pusť mě ven, opatřím ti dvakrát tolik potravy!“ — Pustil jsem ho ven a on odnesl mé drápy a mé zuby. Bez nich jsem neměl síly. On mi pak nasypal písek do očí a utekl mi.

Lev se zlobil na člověka, odběhl od medvěda a pátral po člověku. Tu narazil na lva, který byl *zachycen* do stromu na poušti tak, že strom byl sevřen na jeho tlapách. Byl vskutku smuten, protože nemohl utéci.

Lev se ho otázal: „Jak ses dostal do tohoto stavu, v němž jsi?“

Chycený lev mu odpověděl: „Člověk to byl. Střež se! Nedůvěřuj mu! Člověk jest *lstitivý*. Nepadni do rukou člověka! Otázal jsem se ho: „Jaké je tvé zaměstnání, které provozuješ?“ — Odpověděl mi: „Mé zaměstnání jest dodávatí vysokého věku. Mohu ti vyrobiti amulet, že nikdy, nikdy nezemřeš. Pojd', uříznu ti kus dřeva a upravím ti jej za amulet pro tvé tělo, abys nikdy nezemřel!“ — Šel jsem s ním, až došel k tomuto stromu na poušti. Rozštípl jej a řekl mi: „Dej sem tvou tlapu!“ — Vstrčil jsem svou tlapu do stromu a on uzavřel na ni štěrbinu. Když pak zjistil, že má tlapa jest upoutána, takže nemohu za ním běžeti, nasypal mi písku do očí a utekl ode mne.“

Lev se zasmál a řekl: „Člověče, padneš-li do mých tlap, oplatím ti utrpení, která jsi způsobil mým soudruhům na poušti!“

Když lev chodil, pátraje po člověku, přihodilo se, že do jeho tlapy se zaběhla malá myš, která byla útlé postavy a nepatrná jako vejce. Když ji chtěl rozmáčknoti, stalo se, že myš mu řekla: „Nerozmáčkni mne, můj pane, lve! Sežereš-li mě, nebudeš syt. Pustíš-li mě, nebudeš už míti hladu na mne. Dáš-li mi darem můj dech, i já ti dám darem tvůj dech. Vysvobodíš-li mě ze zkázy, kterou bys mohl způsobiti, i já tě vyprostím z tvého neštěstí!“

Lev se smál myši a řekl: „Co je to, co se dokonce chystáš učiniti? Což jest někdo na světě, kdo by mohl bojovati se mnou?“

Myš mu *ještě* složila přísahu, řkouc: „Vyprostím tě z tvého neštěstí, až tvůj zlý den přijde.“

Lev pokládal za žert, co mu myš řekla, ale uvážil si: „Sežeru-li ji, vskutku nebudu syt“ — a propustil ji na svobodu.

Zatím, co se toto dělo, byl lovec, který strojíl pasti se sítěmi, vykopal jámu před lvem, lev padl do jámy a dostal se do rukou člověka; byl zavínut do sítě, byl spoután suchým řemenem a svázán čerstvým řemenem.

Stalo se pak, když ležel smuten na poušti — bylo sedm hodin v noci — že Osud si chtěl ztropiti svůj žert za zpupná slova, která lev pronesl, a postavil před lva malou myš.

Řekla mu: „Poznáváš mne? Jsem malá myš, které jsi dal darem její dech, a dnes jsem přišla, abych ti oplatila a abych tě vysvobodila z tvého neštěstí, když jsi padl do rukou člověka. Krásné jest činiti dobro tomu, kdo je také činí.“

Pak myš přiložila svou hubičku k poutům lva, přeškra-

bala všechny suché řemeny, přehlodala všechny čerstvé řemeny, jimiž byl svázán, a vyprostila lva z jeho pout, ukryla se do jeho hřívý a on se vydal na poušť *ještě* téhož dne.

IV. O vševidoucí supici a všeslyšící supici.

Stalo se jednoho dne, že vševidoucí supice řekla všeslyšící supici: „Dokonalejší jsou mé oči než tvé oči, lepší jest můj zrak než tvůj. Co mně se přihodilo, nepřihodilo se jinému létajícímu opeřenci kromě mne.“

Všeslyšící supice se otázala: „Co to bylo?“

Vševidoucí supice jí odpověděla: „Stalo se mi to, protože jsem se zdržovala v pokladně. — — — — — mi připravoval pokrm a řekl: „Velká jest *práce*, kterou mám vykonat; vykonám ji, až se dnes zotavím.“ — Nejedla jsem tedy nic kromě slunečního světla a Re řekl: „Dokonalejší budou tvé oči než mé oči a lepší bude tvůj zrak než můj.“

Všeslyšící supice řekla: „Také to, co se přihodilo mně, nepřihodilo se jinému létajícímu opeřenci kromě mne. Hle, očarovala jsem nebe, takže slyším, co jest v něm; slyším, co Re, Slunce, nejvyšší pán bohů, denně v nebi určuje pro zemi.“

Vševidoucí supice se jí otázala: „Proč se ti to stalo?“

Odpověděla jí: „Stalo se mi to, protože jsem v poledne nespala a nejedla jsem nic kromě slunečního světla, takže mé *hrdlo* bylo vyschlé, když jsem si večer ulehla.“

Vševidoucí supice si uložila tato slova do svého srdce.

Za chvíli se stalo, že všeslyšící supice se zasmála.

Vševidoucí supice se jí otázala: „Proč se směješ?“

Všeslyšící supice jí odpověděla: „Je tomu vpravdě tak: Jakási všeslyšící supice Reova mi řekla, jsouc daleko v nebi: „Zemská půda — kéž se jí dobře vede! — mi oznámila, řkouc: „Psí mouchu, která jest nad všecku míru nestydatá,